treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 435 | Barcelona, 16 de febrer de 1.976 | Preu: 10 pessetes

Dotzenes de milers al carrer per la llibertat

EDITORIAL

"El desafiament català": així ha titulat Le Monde un editorial comentant la manifestació del dia 8 a Barcelona convocada per l'Assemblea de Catalunya i a la qual s'adherí el Consell de Forces Polítiques. En efecte, la jornada del 8, que prolonga i completa la del dia 1, és un autèntic repte de Catalunya al govern continuista d'Arias i Fraga.

Si la grandiosa manifestació del dia 1 (veure TREBALL núm. 434) havia mostrat la força del moviment cívic de Barcelona i l'amplària del desig d'amnistia, la del dia 8 ha posat en relleu el poder de convocatòria -desafiant la repressió- de l'Assemblea de Catalunya i l'amplària de les aspiracions democràtiques i nacionals del poble català. Ha demostrat que l'oposició democràtica és bastant més que un estat-major de figures polítiques: és una àmplia articulació unitària que agrupa els partits polítics, els diversos moviments socials, professionals, culturals i polítics, en una instància unitària sense exclusions: l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

Una policia armada més nombrosa i agressiva va impedir amb més eficàcia que el dia 1 la formació de grans concentracions. Tot i així, la nostra capital va ser escenari d'una afluència, no inferior a la del dia 1, de gent de totes les comarques catalanes, que va quallar repetidament en grups de diversos milers. 50?, 80?, 100 mil manifestants? Hi ha apreciacions divergents pel que fa al nombre, però unanimitat en considerar que l'afluència hi fou extraordinària. De fora van arribar en trens -alguns amb pancartes-, autocars i cotxes particulars, a alguns dels quals, piquets de la Guàrdia Civil els van impedir d'accedir a la ciutat. Els automòbils han jugat aquesta vegada un paper encara més decisiu de cara a dificultar els moviments de la força pública. La població, des de balcons i portals, ha envoltat novament els manifestants d'un clima de suport i simpatia que ha donat a les dues manifestacions, la del dia 1 i la del 8, una dimensió popular sense precedents des de 1939.

L'agressivitat policíaca va provocar escenes denigrants de violència contra manifestants indefensos. Va ser freqüent l'ús de bombes lacrimògenes, de fum i bales de goma. Es van utilitzar els tancs d'aigua. Hi havia policies en alguns terrats i dos helicòpters vigilant. Hi hagueren centenars de ferits i contusionats, la majoria manifestants, i dotzenes de detinguts, entre ells en Lluís Mª Xirinacs.

La brutalitat policíaca va provocar contraatacs de manifestants -malgrat els esforços dels organitzadors per evitar-ho-, però la tònica dominant fou el caràcter cívic i pacífic de la manifestació. Una vegada més, el poble, encapçalat pels seus dirigents democràtics, ha donat un eloqüent testimoni d'ordre democràtic i de voluntat pacífica. I s'ha posat de manifest que la violència i el desordre són provocats per un govern que s'entesta a reprimir unes aspiracions a la convivència democràtica ja irrefrenables i a negar els drets legítims més elementals del poble, entre ells el dret de manifestació pacífica.

Les accions de Barcelona, així com les repetides vagues i manifestacions de treballadors i funcionaris, produeixen un desgastament accelerat del govern Arias-Fraga perquè imposen en els fets aquells drets que el govern continua negant, tot practicant una certa tolerància i proclamant de paraula la voluntat de reconèixer-los. Aquesta contradicció està plena de perills. Vivim en un equilibri precari carregat de riscos, que només es pot resoldre avançant cap al reconeixement legal d'aquells drets, cap a la liquidació de les lleis i institucions franquistes, cap a la ruptura democràtica en suma.

Aquest és el fons del "desafiament català" -que no és sols català- al govern continuista.

LLIBERTAT, AMNISTIA I ESTATUT D'AUTONOMIA!

Vegeu Declaració del Comitè Executiu del PSUC a les pàgines 5 i 6.

L'Assemblea de Catalunya

«Testimoni d'ordre democràtic»

Dintre del terme previst a la 12ª reunió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, ha estat celebrada la 13ª per recollir les experiències de la manifestació del dia 1 i ultimar les orientacions per al 8.

L'Assemblea recobra així la vitalitat que li és pròpia, eixampla la seva representativitat i es preocupa pel seu funcionament democràtic.

Poques hores després de la manifestació del 8 informava responsablement a la premsa, i després d'un examen i d'una valoració de l'esdeveniment; el secretariat feia públic, 5 dies després, el comunicat següent:

"EL POBLE DE CATALUNYA EN EL CAMÍ DE LA CONQUESTA DE LA DEMOCRÀCIA.

"La presència de milers i milers de ciutadans, provinents de totes les comarques de Catalunya, en els carrers i places de Barcelona, el diumenge, dia 8, en manifestació pacífica seguint la convocatòria de l'Assemblea de Catalunya -convocatòria a la cual es va adherir el Consell de Forces Polítiques de Catalunya- ha estat una expressió inequívoca de la voluntat del poble català per la conquesta de la llibertat, de l'amnistia i de l'Estatut d'Autonomia.

"La decisió i el coratge dels manifestants, juntament amb la solidaritat, simpatia i participació dels veïns de tot Barcelona, expressada en diverses formes -fins i tot amb la col.laboració de la guàrdia municipal en alguns indrets- constituí un acte grandiós d'afirmació democràtica i nacional.

"La brutal i salvatge actuació de les forces d'ordre públic, amb l'ajut d'elements feixistes, contra els pacífics manifestants, fou una vegada més la prova de la incapacitat del règim d'acceptar l'exercici per part del poble dels drets democràtics més elementals. Els centenars de ferits, les dotzenes de detinguts, els cotxes destrossats, el llençament de bombes de fum i d'altres artefactes és el llenguatge que el règim continua utilitzant per intentar aturar l'avenç pacífic del poble cap a la democràcia.

"L'Assemblea de Catalunya, organisme unitari representatiu del poble, alhora que es congratula pel comportament cívic, testimoni d'ordre democràtic per part dels milers de manifestants,

DENUNCIA el desordre provocat per l'actuació repressiva de la policia i exigeix l'alliberament immediat de tots els detinguts.

REIVINDICA el dret dels ciutadans a manifestar-se públicament i pacíficament i anuncia que continuarà convocant el poble a exercir-lo fins arribar a la consecució de la Generalitat i el Parlament de Catalunya.

"Juntament amb l'acte del dia 1 per l'amnistia, el dia 8 de febrer, un dels actes més importants de Catalunya contra el règim dictatorial, ha estat un gran pas en el procés de mobilització del poble de Catalunya, per la reafirmació i la conquesta de l'alternativa democràtica, expressada en els quatre punts". (El comunicat acaba amb els 4 punts programàtics de l'Assemblea: amnistia, llibertats, estatut de 1932 i coordinació amb tots els pobles peninsulars.)

Trobada de les Illes, el País Valencià i Catalunya

Dintre del marc de solidaritat lingüística i cultural que emmarca les relacions entre les Illes, el País Valencià i Catalunya, s'ha produït la trobada de les seves plataformes unitàries i organitzacions polítiques, per iniciativa de l'Assemblea de Catalunya, a la qual es va afegir amb plena identitat d'objectius el Consell de Forces Polítiques de Catalunya.

La sola realització de l'acte fou ja una victòria en el camí de la imposició del dret de reunió, perquè es va celebrar malgrat la presència de la Brigada Político-Social i totes les intervencions van ser una coratjosa defensa del dret d'expressió.

Per damunt de l'heterogeneïtat de les representacions i les dificultats pròpies d'un primer contacte, l'objectiu comú de la defensa de la nostra llengua i de la nostra cultura, i la necessitat d'unir esforços a nivell d'estat per aconseguir la ruptura, foren elements de total coincidència.

Catalunya, amb una plena sontonia entre Consell i Assemblea, es pot oferir com un exemple d'experiència unitària.

El País Valencià, a través de la Junta i el Consell, demostra estar en un procés amb voluntat clara d'aproximació. Les Illes van mostrar encara la necessitat d'una plataforma que faciliti la seva presència unitària.

En acabar, l'ambient era de satisfacció i esperança.

Sobre el Congrés Sindical

Pel seu interès, copiem un paràgraf de la Declaració del Secretariat de la Coordinadora General de Comissions Obreres, de 3 de febrer de 1.976, que es refereix al congrés sindical que preparen els verticalistes. Després d'estudiar i valorar les darreres accions, diu la Declaració:

"Aquestes accions han fet sortir a la llum noves contradiccions en l'aparell del sistema. Mentre els del búnker verticalista tencaven els locals de la CNS per tal d'impedir el dret de reunió dels treballadors, altres instàncies, com en el cas del Baix Llobregat, deixaven centres esportius municipals perquè milers d'obrers es poguessin reunir. Aquest combat ha liquidat definitivament la CNS, ha aïllat la seva línia de direcció, la qual cosa els obliga a convocar un congrés verticalista titulat "de la reforma". Volem advertir als treballadors que res no pot sortir d'aquest congrés, al qual no assistiran delegats elegits democràticament des de les fàbriques, sinó els buròcrates de sempre que porten quaranta anys negantse a la llibertat sindical. La resposta obrera contra aquest congrés s'ha d'expressar amb vigor i ha de reafirmar el dret i la voluntat dels treballadors de construir el seu propi sindicat en el marc de la ruptura i la democràcia, que obrin un període constituent sindical que culmini en el Congrés Unitari dels treballadors de l'Estat espanyol. Invitem els treballadors i totes les organitzacions sindicals i polítiques a discutir el "Projecte de document sobre la unitat i alternativa sindical" que ha elaborat Comissions Obreres."

És possible trencar el sostre salarial!

Poc després del discurs de Villar, diversos destacaments obrers han trencat els sostres salarials:a Transports, la Construcció, el Metall, l'Electricitat. Els treballadors no haurien de tolerar enlloc que se'ls vulgui fer pagar la crisi. La lluita dóna fruits.

Vaga de funcionaris

L'esperit de l'11 de febrer

El dia dotze proppassat algun diari de Barcelona feia, a un raconet de les seves pàgines interiors, petits comentaris descolorits sobre el segon aniversari de "l'esperit del dotze de febrer" recordant un discurs que no farà història. En canvi, les primeres pàgines de tots els diaris parlaven d'un fet que potser sí que en farà: La vaga generalitzada,concentracions i manifestacions dels treballadors de l'Ajuntament de Barcelona, l'onze de febrer de 1.976.

Des de fa més d'un any, els treballadors de l'Ajuntament mantenen un procés obert de discussió sobre les reivindicacions a plantejar. Arriben a una plataforma que recull les necessitats més generals i urgents: salari mínim interprofessional com a sou base mínim, set mil pessetes d'augment lineal de vida cara, pagues extres calculades sobre el sou íntegre, IRTP a càrrec de l'ajuntament, i passar a fixos tots els interins, eventuals i contractats; entre altres. Fan escrits col.lectius amb aquesta plataforma (un d'ells amb més de tres mil signatures), envien comissions a parlar amb l'alcalde Viola; tot sense resultat.

A primers d'aquest any, i amb més escrits, assaigs de negociació i petites accions sectorials (bombers, escorxadors), es va concretant la plataforma, tot afegint-hi reivindicacions específiques dels diferents grups de treballadors. Pocs dies després, les accions (vagues parcials, concentracions) s'aturen i es concedeix més d'un mes de termini a l'alcalde per donar la resposta.

El 10 de febrer, dia límit, la resposta és negativa. Ni una sola reivindicació és satisfeta. El dia onze esclata la vaga, convocada dies abans a una assemblea de més de mil persones. Administratius, subalterns, xofers, mecànics, bombers, infermeres i auxiliars dels hospitals municipals, empleats dels museus,fanalers, tècnics, dones de la neteja, mestres d'escola, guàrdies municipals, comencen una acció sense precedent. Des de les primeres hores la vaga es generalitza als diferents llocs de treball.A migdia, es van concentrant en grups a la plaça de Sant Jaume. Alguns, com els bombers, hi van en manifestació.

A les tres es fa una gran assemblea a la plaça del Rei. Després, s'engega la manifestació. Encapçalada per uns cinc-cents bombers, vénen després els escorxadors, les infermeres i tots els altres; tanquen la manifestació uns dos-cents guàrdies municipals. Tots uniformats o bé amb la roba de la feina. Es una marxa lenta, silenciosa i pacífica, de més de tres mil persones. Els mateixos guàrdies municipals organitzen el servei d'ordre, aturen i desvien els cotxes. A la plaça de Catalunya, la manifestació es dissol, enmig de la simpatia i els aplaudiments dels vianants. Hi ha moltes coses exemplars en tot aquest procés de lluita. Primer, el seu grau d'unitat. Segon, el nivell de civisme i responsabilitat dels treballadors de l'Ajuntament que, malgrat la vaga, no han desatès ni un sol servei urgent o bé imprescindible. Tercer, el nivell d'imaginació i d'iniciativa emprat per crear un moviment tan important sense protecció legal de cap mena: ni sindicat, ni dret de reunió, i uns reglaments disciplinaris aclaparadors.

Aquesta no és la primera lluita dels Treballadors d'Administració Pública de Catalunya, però sí la mes important, i podríem dir que decisiva. A partir d'ara, els TAP ja són una força més, i que litativament molt important, de l'immens conjunt de forces que empenyen cap a la democràcia.Es així perquè les reivindicacions dels TAP de l'Ajuntament, si bé són purament salarials i laborals, posen en qüestió de cap a peus tota la legislació actual sobre funcionaris: el sistema de retribucions desfasat i injust, l'absència de negociació, la manca de drets sindicals i laborals, el gravíssim problema dels contractats, sotmesos a condicions d'inseguretat en el treball totalment indignes.

L'onze de febrer, a Catalunya, el règim ha après que ha perdut un altre dels seus pilars: els TAP. Tal com dies abans ho va aprendre de la Magistratura: tots els jutges de primera instància de Catalunya li ho van fer saber, amb la precisió de tècnica jurídica que el cas requeria, mitjançant una carta col.lectiva que era més aviat una sentència concelebrada.

Però aquest és un procés que ha de continuar. Els comunistes pensem que els treballadors de l'Ajuntament de Barcelona han donat una empenta molt important que no s'ha d'aturar. I el camí a fer té dues vessants, al nostre entendre. D'una banda, el moviment reivindicatiu s'ha d'estendre a tots els TAP de Catalunya. Els problemes són els mateixos; la plataforma que ha fet possible aquesta lluita podria ésser assumida, gairebé sense correccions, per tots. I només amb una empenta encara més forta s'aconseguiran totes les reivindicacions. D'altra banda, els treballadors de l'Ajuntament de Barcelona s'han de lligar, d'una manera molt estreta, amb el moviment popular i amb tots els moviments socials i ciutadans de Barcelona, i treballar plegats per una Alternativa Democràtica Municipal, on es resoldran i enquadraran les reivindicacions de tots i on es farà la unitat d'objectius i de lluita entre els administrats i els treballadors de l'Administració.

D'aquesta manera, se'n parlarà molts anys, de l'esperit de l'onze de febrer.

Pere Tapiró

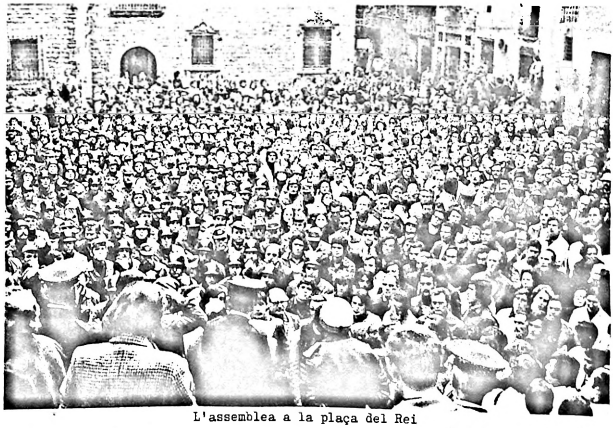

L'assemblea a la plaça del Rei

L'Amnistia sense cap dilació

L'exigència del poble de Catalunya d'una immediata Amnistia General per a presos i exiliats polítics, per a tots els sancionats, despatxats i represaliats pels seus sentiments democràtics, per a tots els qui es veuen obligats a viure clandestinament al seu propi país, ha esdevingut ja massiva i actuant, ha saltat multitudinàriament al carrer amb força incontenible.

Desenes de milers de ciutadans barcelonins i de les comarques de Catalunya han desafiat els dies 1 i 8 de febrer les prohibicions governamentals i han manifestat,amb extraordinari civisme i combativitat, la seva increbantable decisió d'aconseguir ara, sense més dilacions, l'AMNISTIA, la LLIBERTAT, els irrenunciables drets polítics i nacionals de Catalunya.

Una altra mostra de la força d'aquesta exigència d'amnistia ens la dóna l'e motiu acte del dia 3 a la Facultat de Dret de Barcelona, presidit pel nou degà Manuel Jiménez de Parga.Cinc mil persones atapeïen el local.El lema era "La Universitat per l'amnistia".

El dret de manifestació

Convé destacar que el document de sol.licitud per celebrar una manifestació pacífica per l'AMNISTIA el dia primer de febrer, va ser signat per 160 personalitats verament representatives dels diferents estaments ciutadans de Barcelona i comarques, que es responsabilitzaven de l'ordre democràtic de la manifestació. Alhora, la notificació per a la manifestació del dia 8 de febrer per la LLIBERTAT, l'AMNISTIA i l'ESTATUT D'AUTONOMIA, també era presentada públicament per figures conegudes de la vida política, vinculades a l'Assemblea de Catalunya, que se'n responsabilitzaven.

No obstant això, ambdues manifestacions foren prohibides, sense cap justificació, amb la qual cosa es palesava la incapacitat del governador civil Sánchez Terán i del ministre de la Governació Fraga Iribarne, del govern Arias, per assumir la natural i ordenada expressió dels sentiments ciutadans, i això en el moment que el consell de ministres parlava "d'eixamplar" els drets de reunió i manifestació.

Però, malgrat les prohibicions i amenaces, les manifestacions es varen fer i varen ser una poderosa expressió de la força i amplària del sentiment nacional del poble de Catalunya, de la seva decidida voluntat d'imposar l'AMNISTIA, LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES I L'ESTATUT D'AUTONOMIA.

Prosseguir el combat

Després de les grans manifestacions d'aquesta primera quinzena de febrer, un ambient de confiança en les pròpies forces, d'entusiasme i disposició per a noves accions impulsa la lluita de masses per l'amnistia.

Les 160 personalitats ciutadanes que varen convocar la manifestació del dia 1 de febrer han acordat ampliar el seu nombre incorporant-hi figures representatives dels nous sectors que s'afegeixen a la demanda d'amnistia. HAN ACORDAT REPLANTEJAR AL GOVERNADOR CIVIL L'AUTORITZACIÓ PER DONAR CAP A LA MANIFESTACIÓ PER L'AMNISTIA, i això perquè el dret de manifestació és irrenunciable i perquè avui, després de les experiències d'aquests dies, una manifestació autoritzada aplegaria, no cal dir-ho, centenars de milers de persones. Si no els autoritzen la manifestació, es reserven altres formes d'acció per impulsar la lluita per l'amnistia, pedra de toc de qualsevol política, premissa essencial del canvi polític, del trencament democràtic.

L'impudor governamental

El ministre de Justícia del govern Arias, Garrigues, ha dit que "l'amnistia no es pot donar sinó com a resultat de la modificació de les lleis que estan en vigor..." ¿Però com és possible admetre que continuen tancats els presos perquè les "lleis" que cal canviar no s'han canviat encara? ¿Com es pot mantenir empresonats els qui estan a la presó per activitats polítiques que avui estan a l'ordre del dia? ¿Com es pot parlar de "normalització del país", d'"homologació a Europa", sense que surtin immediatament de la presó tots els presos polítics sense excepció?

Es palesa el mateix impudor quan hom nega a uns exiliats allò que es concedeix a uns altres. Que Rodolf Llopis o Madariaga tornin a Espanya està bé, però ¿com negar aquest dret a Dolores Ibárruri, Santiago Carrillo, Rafael Vidiella o altres personalitats?

En el gran festival de Raimon a Madrid -l'únic autoritzat ja que els altres foren prohibits-, llavors que el públic, dempeus, cridava "Lobato... Lobato...", encarnant en el seu nom tots els presos polítics i l'exigència de llibertat per a ells, o quan cridava "sí, sí, sí, Dolores a Madrid", responia a les mentides dels pseudo-reformadors.

Objectius immediats

Entre els objectius que cal realitzar tot seguit tenim la defensa dels detinguts a la manifestació del dia 8 que no han estat posats en llibertat i els quals hom pretén posar a disposició de les autoritats militars, acusats "d'agressió a la força pública!". Una ampla protesta ha d'imposar la seva llibertat.

Endemés, cal fer progressar l'acció solidària amb els militars demòcrates, els quals, segons s'anuncia, seran jutjats properament en Consell de Guerra, i exigir la seva plena rehabilitació. La recollida de firmes al peu del document dels intel.lectuals madrilenys, que s'està fent a Barcelona i a altres llocs de Catalunya, s'ha d'accelerar.

Les adhesions a la demanda d'amnistia pels sectors de la premsa, pels jutges de primera instància de Catalunya, per grups de notaris, per ajuntaments, etc., creen noves possibilitats perquè a cada empresa, centre social, cultural o de barriada, es coordinin les accions i es promoguin manifestacions per IMPOSAR L'AMNISTIA ARA.

Manifestació a Manresa, el 31 de gener, després de lliurar a l'alcalde 2.500 signatures per l'amnistia, llibertats i Estatut d'Autonomia.

LLIBERTAT, AMNISTIA I ESTATUT D'AUTONOMIA!

Per la ruptura democràtica

Per un PSUC de dotzenes de milers de militants

Declaració del Comitè Executiu del PSUC

El poble de Catalunya ve fent passes decisives cap a la conquesta de les llibertats polítiques i dels seus drets nacionals, en un context d'ofensiva obrera i democràtica a tot Espanya, la dimensió de la qual pot medir-se amb el simple fet que han estat comptabilitzades més hores de vaga durant el mes de gener de 1976 que tot al llarg de l'any 1975.

La manifestació per l'amnistia del dia 1 de febrer a Barcelona -convocada obertament per 160 personalitats representatives dels diversos sectors polítics i socials barcelonins i a la qual van concórrer més de 70.000 manifestants- i la del dia 8 proppassat -decidida per l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA per exigir "LLIBERTAT, AMNISTIA I ESTATUT D'AUTONOMIA"- a la qual, malgrat les prohibicions de Sánchez Terán i Fraga i les brutalitats de la policia, van participar milers i milers de persones vingudes de totes les comarques de Catalunya i a la qual centenars de milers de barcelonins van expressar la seva simpatia des dels balcons i les andanes, marquen una fita en el procés amplíssim de mobilització popular que està en marxa i en el qual destaquen fets tan significatius com la vaga general en solidaritat amb els acomiadats de LAFORSA dels 80.000 treballadors del Baix Llobregat; com les accions desencadenades amb el mateix fi a tot Catalunya, el 30 de gener, responent a les crides fetes per la COMISSIÓ OBRERA NACIONAL DE CATALUNYA i per la UTT del Metall de la "província" de Barcelona; com la vaga general de la construcció de la "província" de Tarragona, que dura ja des de fa dues setmanes; com la vaga en curs de gairebé deu mil mestres de les escoles nacionals i privades de Barcelona i de moltes altres poblacions catalanes; com la vaga general dels 13.000 funcionaris municipals de Barcelona; com les vagues, concentracions, mítings i manifestacions per l'amnistia que s'han produït durant les dues darreres setmanes a Barcelona, Terrassa,Sabadell, Girona, Mataró, Vic, Manresa, Valls, Tarragona, l'Hospitalet, Badalona, Santa Coloma i tants altres llocs.

Al mateix temps,el CONSELL DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA i l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA surten a la superfície, conquereixen noves zones de llibertat i s'afermen com a instruments capaços d'impulsar la unitat i la mobilització dels catalans cap a la ruptura democràtica,com a òrgans idonis de representació de Catalunya en la negociació amb la JUNTA DEMOCRÀTICA i la PLATAFORMA DE CONVERGÈNCIA a fi d'arribar com més aviat millor a un organisme únic de l'oposició de tot Espanya, com a vehicles adequats per culminar el PACTE CATALÀ i per promoure la creació d'òrgans de poder democràtic als diversos nivells i del Govern Provisional de la Generalitat que haurà d'assumir el poder a Catalunya al moment de produir-se la ruptura, que suposarà també la instauració a Madrid d'un Govern Provisional de Reconciliació.

o o o

El poble català i els altres pobles d'Espanya proclamen amb la seva lluita que no creuen en els plans reformadors de Fraga i que es proposen d'imposar el canvi democràtic mitjançant la seva pròpia acció.

El discurs d'Arias Navarro del 28 de gener davant de les Corts, la composició de la Comissió Mixta Govern-Consell Nacional del Movimiento, encarregada de proposar les reformes constitucionals -en la que figuren "ultres" tan notoris com Girón, Solís i Rueyo-, la conducta de Fraga com a ministre responsable de les detencions i prohibicions que es registren al país, de la no autorització i la brutal repressió de les manifestacions dels dies 1 i 8 a Barcelona, així com de la prohibició de les actuacions de Raimon a Madrid, revelen inequívocament que el Govern és fidel als seus orígens franquistes i al compromís establert entre ministres "ultres" i "evolucionistes" per aplicar les anomenades "previsions successòries" dictades per en Franco; revelen inequívocament que no es pot esperar que aquest govern ser veixi de pont perquè Espanya passi de la dictadura a la democràcia.

El propòsit d'equiparar el règim polític espanyol amb el dels països del Mercat Comú,que Fraga i Areilza proclamen, és incompatible amb el manteniment d'aquest compromís entre "ultres" i "evolucionistes", amb la supervivència de les Corts,el Consell Nacional i les altres institucions franquistes, amb la vigència de les anomenades "Lleis Fonamentals del Regne".Per arribar a un règim semblant o equivalent als que existeixen en aquells països, caldria arraconar aquestes lleis i institucions,promulgar l'amnistia, implantar les llibertats polítiques i sindicals sense discriminacions; caldria convocar eleccions, mitjançant el sufragi universal, a una Assemblea Constituent encarregada d'elaborar la Constitució que desitgi la majoria del país.

Però unes mides així no poden ser preses amb l'aprovació de Girón, Solís i Rueyo i el suport d'uns procuradors i uns consellers designats a dit des de dalt per tal d'assegurar la continuïtat del franquisme.Aquestes mides només podrien ser adoptades per un Govern Provisional de Reconciliació representatiu de totes les forces o sectors d'esquerra i de dreta que desitgin un autèntic canvi democràtic.Unes mides així requereixen la ruptura, que no seria el retorn enrera, el desencadenament de la violència ni el començament de la venja- com ho demostra el testimoni d'ordre dels vaguistes i manifestants a tot arreu-, sinó l'obertura d'un procés constituent que obriria el camí per a l'exercici de la sobirania popular.

o o o

La ruptura és precisament el remei contra els perills de violència que suposa el retard en la promulgació de l'amnistia i en la institucionalització dels drets d'associació, reunió, paraula, premsa i altres drets fonamentals. Els qui pateixen des de fa gairebé quaranta anys l'opressió i el despotisme feixistes no poden esperar ni acontentar-se amb promeses. Es intolerable des de tots els punts de vista que Lobato, Romero Marín, Pérez Ezquerra i tants d'altres continuïn a la presó per "delictes"d'opinió que el Govern promet de regular com a drets ciutadans i que avui. "cometen", amb la seva tolerància, milers i milers d'espanyols;o que sigui negat el passaport a exiliats polítics que gaudeixen de gran prestigi internacional i que representen corrents d'opinió existents al nostre país, perquè l'Arias o en Fraga ho decideixen; o que es continuï negant la personalitat nacional de Catalunya, Euskadi i Galícia i el dret dels seus pobles a l'autogovern; o que es ratifiqui i prolongui la congelació de salaris alhora que són decretats o autoritzats augments escandalosos de preus i és acordada una desvaloració de la pesseta de l'ordre de l'onze per cent,que provocarà nous aug-

(passa a la pàgina 6)

Declaració del C.E. del PSUC

(continuació)

ments de preus i accelerarà la cursa inflacionista.

Es lògic, doncs, que l'exigència de l'amnistia i de les llibertats democràtiques i nacionals sigui un clam general, al qual donen suport no sols les masses populars sinó també amplis sectors de la burgesia, de l'Església i de l'Exèrcit;que les accions reivindicatives abracin la immensa majoria dels treballadors de la indústria i dels serveis; que els pagesos interrompin el trànsit a les carreteres per reforçar la seva demanda de preus rendibles per als productes agropecuaris; que no pocs empresaris s'enfrontin a la política econòmica del Govern i es pronunciïn a favor d'un canvi democràtic.

ooo

En aquesta perspectiva és essencial estendre i donar vigor a la campanya per l'amnistia,-que comprèn la denúncia de la prossecució de la repressió sota les seves diverses formes i, en aquests moments, l'exigència que sigui sobreseguda la causa oberta als deu oficials acusats de pertànyer a la Unió Militar Democràtica-, que ha d'obligar el Govern a alliberar en dates pròximes els presos polítics i a autoritzar el retorn de tots els exiliats. La consecució de l'amnistia, que Fraga ha promès reiteradament i que han sol.licitat formalment nombrosos ajuntaments i d'altres organismes oficials, suposaria un pas fonamental en la imposició de fet de les llibertats democràtiques i un avenç decisiu cap a la ruptura.El manteniment dels articles del Decret antiterrorista que afecten més directament a l'oposició democràtica i les limitacions de la "reforma" anunciada dels drets de reunió i manifestació, confirmen una vegada més que el país real camina per davant del país oficial i que les llibertats democràtiques hauran de ser imposades en la vida, pel camí cap a la ruptura.

També és fonamental assegurar l'èxit de la campanya d'adhesió i suport a l'Assemblea de Catalunya, acordada a la seva 12ª Permanent, que hauria de traduir-se a curt termini en el funcionament públic i obert a cada cap de comarca, a cada barri o poble,d'un organisme unitari de masses que adopti com a base de la seva acció els quatre punts programàtics. L'Assemblea de Catalunya -que projecta celebrar obertament la seva Segona Sessió Plenària- constitueix el marc idoni per promoure, coordinar i impulsar la lluita nacional del nostre poble cap a la ruptura,per fondre l'acció dels partits polítics amb la dels moviments i organitzacions de masses, per crear des d'ara embrions i bases de suport del futur poder provisional.

ooo

La classe obrera ve constituint el motor i suport principal de la lluita de tot el poble català pels seus drets nacionals i per la llibertat. Les accions reivindicatives arriben en el darrer període no sols a rams professionals amb antiga tradició de lluita, com el tèxtil, el metall i la construcció, sinó igualment a professions i serveis com banca i assegurances,telèfons, correus, ferrocarrils, transports, aigua, gas i electricitat, ensenyament, sanitat, administració pública, etc. Aquest ascens espectacular de la lluita dels treballadors, del seu nivell de consciència i organització, és en gran part resultat del treball i l'orientació de Comissions Obreres, de la seva tàctica justa d'elaboració de plataformes reivindicatives i de promoció de la lluita a partir de la celebració d'assemblees als centres de treball, de l'elecció de treballadors representatius per als llocs d'enllaços i jurats d'empresa i de la utilització audaç de les Juntes Sindicals d'empresa, de les Agrupacions i UTT i totes les possibilitats legals que la lluita ha anat obrint, dintre i fora dels Sindicats Verticals,per defensar els interessos immediats dels treballadors i per avançar cap a la constitució d'un sindicat de classe unitari, independent i democràtic.

Aquests progressos i l'evolució de la situació política exigeixen multiplicar i enfortir les Comissions Obreres a tots els nivells, així com un esforç excepcional dels comunistes i de tots els lluitadors obrers d'avantguarda per promoure plataformes de coordinació obertes, legals o paralegals, a escala de ram professional i de territori, que ajudin a aconseguir la convergència en l'acció del conjunt dels treballadors i que faciliïn la seva participació representativa als organismes de coordinació, als diferents nivells, de la lluita general per la democràcia.

ooo

Les necessitats del combat obrer i democràtic, en el moment que entrem a la recta final cap al canvi, reclamen l'existència a tot arreu de Comitès i organitzacions del PSUC capaços d'orientar i canalitzar el desig de lluita de les masses que s'ha posat de manifest a tants indrets i tan sovint en el darrer període i, especialment, en les manifestacions de Barcelona dels dies 1 i 8 de febrer.

La presència del nostre Partit al capdavant de la lluita és la millor garantia perquè el canvi es produeixi i perquè la democràcia sigui un camí de progrés cap al socialisme. No és casual que Arias exclogui la legalització dels comunistes dels seus plans de "democratització", i que la CIA i d'altres ressorts de l'imperialisme destinin mitjans i esforços enormes a la lluita per aïllar i afeblir el nostre Partit. Com a contrapartida, aquest fet contribueix, això no obstant, a fer que els treballadors i les masses en general vegin el PSUC com el seu partit, que hi hagi una simpatia general molt àmplia envers els comunistes.

Els sacrificis fets pels comunistes en aquests anys de dictadura, l'abnegació dels nostres militants en la defensa dels interessos dels treballadors i de la personalitat nacional de Catalunya, la seva tenacitat en l'organització i desenvolupament dels diversos moviments de masses i en la lluita per la unitat de totes les forces democràtiques,en suma, la nostra política justa, ens han guanyat la simpatia de dotzenes de milers de catalans.Si el nostre PSUC és avui un gran partit, això és degut no sols a les seves forces organitzades, sinó també al suport que rep de dotzenes de milers de simpatitzants que, per unes raons o altres, no s'han decidit fins ara a ingressar-hi. D'altra banda, assistim a un ràpid procés de presa de consciència política de centenars de milers d'homes i dones que ara veuen la possibilitat de participar en l'edificació del seu propi esdevenidor, la qual cosa els predisposa a favor del nostre partit. Hi ha, doncs, condicions excepcionals per a proposar-nos de multiplicar ràpidament els efectius del PSUC, per a fer realitat en poc temps el nostre projecte de crear organitzacions sòlides del PSUC a tots els centres de treball i d'estudi, a tots els barris, pobles i ciutats de Catalunya. Això exigeix, en primer terme, impulsar resoludament la sortida del Partit a la superfície, trobar formes obertes de treball que permetin a les masses de veure el Partit, conèixer la seva política, actuar amb ell i ingressar-hi. Però exigeix en una mida no menor que cada organització i cada militant es plantegin com a tasca principal i permanent d'atraure al PSUC els millors lluitadors obrers i antifeixistes, els joves, les dones, els professionals i estudiants revolucionaris que vulguin lluitar per la democràcia i el socialisme.

L'ajut a la JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA en la campanya que du a terme per esdevenir una gran organització de masses, amb dotzenes de milers d'afiliats, ha de considerar-se com un complement i com una part d'aquesta tasca.

En l'acompliment d'aquestes tasques, correspon un paper fonamental als comunistes veterans que, com a conseqüència de la repressió o per altres raons lligades a la clandestinitat, es van veure obligats a deixar de militar organitzadament als nostres rengs. Ha arribat el moment que tots els comunistes veterans busquin el Partit, s'hi organitzin novament i esdevinguin activistes de la gran ofensiva que cal emprendre per guanyar milers i milers de nous militants, per aconseguir que no hi hagi ni una sola gran empresa, un centre d'estudi important, un barri o un poble de Catalunya sense organització del PSUC.

Aconseguir aquest objectiu fóra,d'altra banda, la millor manera de commemorar el 40 aniversari de la fundació del PSUC, que es complirà el proper 23 de juliol, el qual ha de marcar la consolidació definitiva del PSUC com a destacament dirigent de la lluita de la classe obrera i del poble de Catalunya per la llibertat i el socialisme.

Barcelona, 12 de febrer de 1976

El Comitè Executiu del

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

20.000 EN VAGA A TERRASSA

Deu mil treballadors el dia 5, més de vuit mil el dia 11, vint mil el dia 12. Vaga generalitzada. Quan escrivim aquestes ratlles, continuen les accions dels treballadors del tèxtil, del metall, de la construcció, de l'ensenyament i d'altres rams. Terrassa,la roja, altre cop dempeus.

El procés començà amb l'elaboració de plataformes reivindicatives de ram i d'empresa arreu. La discussió de les plataformes fou massiva: assemblees generals de càrrecs sindicals a la Llana, a l'Aigua, a la Sanitat, a l'Ensenyament, a Arts Gràfiques, etc; assemblees a les empreses, sobretot al tèxtil, on foren ratificades i signades, on els treballadors van establir acords de lluita per defensar-les. A les darreres setmanes s'han celebrat sis assemblees generals de càrrecs sindicals i assemblees obreres a més de 250 centres de treball.

Les assemblees, doncs, han estat la clau del moviment.

Un altre element decisiu han estat les massives concentracions al Sindicat. Cada dia, des del 2 de gener, milers de treballadors han passat pels locals sindicals i els han convertit en un marc de coordinació oberta, pública, de masses. En ser insuficients aquests locals, els treballadors s'han reunit en una església (més de 4.000 el dia 12). Desenes de dirigents obrers s'han fet conèixer explicant les seves experiències de lluita,la posició dels seus companys de treball, donant la seva opinió de com calia seguir endavant. La unitat obrera i la voluntat de combat han estat les característiques més destacades de les assamblees generals de treballadors.

S'ha trencat el sentiment d'impotència. La classe obrera terrassenca ha recuperat la confiança en la seva força.

La negociació amb la patronal a nivell d'empresa i de ram ha carregat de raó els treballadors. En algun cas, però, cal trencar la idea que hom ha d'esperar el resultat de les negociacions per a endegar la lluita. La millor manera de negociar és lluitar. Val a dir també que el paper de les grans empreses ha estat fonamental. Les accions d'AEG i Agut han ajudat els treballadors del Metall a decidir-se, i Fontanals, Torredemer, Saphil i altres indústries tèxtils han permès de generalitzar les vagues del ram.

El paper de les Comissions Obreres ha sortit notablement reforçat. El 4 de febrer, més de dos-cents treballadors, representants d'empreses de tota la ciutat, havien pres l'acord de cridar la classe obrera de Terrassa a vagues generalitzades els dies 11 i 12,crida que fou parcialment reproduïda per la premsa i més tard repartida a mà a l'interior i a les portes de les empreses. Però va ser decisiu que les assemblees de càrrecs sindicals i de treballadors fessin seva la crida, la portessin al conjunt dels treballadors perquè decidissin què fer i com fer-ho. I els treballadors han utilitzat les formes característiques de Comissions per empènyer el moviment reivindicatiu.

El moviment continua endavant. Hi ha qui parla de vaga indefinida, sense tenir en compte, però, que cal incorporar ara nous destacaments obrers al combat, consolidar la unitat obrera, continuar negociant amb la patronal les plataformes de ram, d'empresa i la plataforma general dels treballadors en lluita, aprovada a l'assemblea del dia 12. De "vagues indefinides", els treballadors de Terrassa en tenen prou experiència per a rebutjar plantejaments maximalistes. I sabran mantenir la unitat tot lluitant per imposar les seves reivindicacions, comunes a les de tota la classe obrera.

D'ara endavant, com deia "Tele/eXpres", caldrà comptar altre cop amb els treballadors de Terrassa.

Baix Llobregat

Tornar al treball sense derrota

L'assemblea comarcal de càrrecs sindicals va decidir, el dia 30 de gener, el retorn col.lectiu al treball, després de dotze dies de vaga generalitzada. Tots i amb la garantia de reincorporació al treball sense sancions (condició indispensable). Tots, excepte els treballadors de "Laforsa". Els homes de la vaga que tanta solidaritat ha generat i genera arreu del Principat invitaren també els seus companys a tornar al treball. La lluita no havia acabat: continuava. I el retorn no era un fracàs per a la combativa classe obrera de la comarca. Un lluitador sap que no fracassa quan no aconsegueix allò que vol a la primera temptativa, quan es retira a temps, mantenint, però, tota la força que li permetrà tornar-hi, aviat, quan les condicions tornin a ser més favorables. Com a les negociacions dels convenis: és important saber empènyer fort, saber enretirar-se a temps, saber plantejar clarament els objectius, saber preparar una nova ofensiva. I, si a tots ens falta experiència sobre les vagues generalitzades, no falta experiència de moviment obrer.

Es cert que potser va haver-hi un plantejament deficient de l'assemblea que havia de decidir el retorn al treball: la maniobra dels verticalistes, i de la policia, que havien retardat dues hores l'entrada al sindicat, feia créixer la impaciència dels reunits. La informació per localitats no havia tingut el seu temps. La forta combativitat del Baix Llobregat, la cordial acollida de la lluita dels treballadors de "Laforsa", pesaven més sobre el cor que sobre el cap: la primera reacció davant la proposta de plantejar el retorn al treball era de gerro d'aigua freda. Les intervencions posteriors dels líders obrers més representatius de la comarca van aclarir la perspectiva: tornar al treball, que no significava deixar sols els homes de "Laforsa", es convertia en un triomf, en una victòria obrera. Victòria perquè no hi havia sancions; victòria perquè el problema de "Laforsa", després de la vaga, era conegut per tots els treballadors conscients de l'Estat espanyol; victòria perquè de la vaga en sortia enfortida l'organització obrera, amb la imposició de noves formes organitzatives, com era la intersindical; victòria pel control obrer de tots els moments de la lluita; victòria pel ressò popular de la vaga (a la qual s'havien adherit escoles. comerços, associacions de veïns...); victòria perquè tot al llarg de la vaga general més llarga que la comarca coneix s'han produït molts actes de veritable ruptura sindical.

I aquest era un aspecte important: durant dotze dies els actes rupturistes se seguien, un darrere l'altre. Contra la política oficial concretada en el decret sobre la vaga i en el decret-llei anti-terrorisme, els obrers del Baix Llobregat imposaven la seva llei, marcaven el camí de construcció d'un veritable sindicat obrer, unitari i representatiu, tan allunyat dels esquemes inacceptables del verticalisme; cada empresa descobria, a més a més,nous lluitadors, que corrien a encapçalar les marxes del carrer; hi havia empresaris que començaven a comprendre la lliçó de la maduresa política de la classe obrera; contra el control absurd de les legislacions sindicals oficials, l'assemblea obrera,primer a la fàbrica, després a la població i finalment a la comarca, discutia i decidia què calia fer, elegia els representants legítims, deixava al marge els demagogs i els homes venuts al verticalisme. La vaga del Baix Llobregat ha obert un espai enorme al moviment obrer de tot el país. Ara bé: hi ha un problema pendent que haurem de fer nostre, tots i un dia sí i l'altre també; la readmissió dels treballadors de "Laforsa", que ja estan en el seu quart mes de vaga solidària.

LA PESSETA, ESCAPÇADA

La desvaloració de la pesseta no es pot considerar aïlladament del marc de la política econòmica de l'actual govern. Política que el propi Villar Mir va definir com a "realista i d'austeritat" i la primera manifestació de la qual va ser la congelació de salaris.

Poca cosa cal dir de la congelació de salaris. És la mesura més salvatge de què disposa la burgesia per augmentar els seus beneficis. Davant d'una provocació semblant, la lluita de la classe obrera aquests primers mesos de l'any és la resposta més contundent al significat de classe de tal mesura.

La desvaloració respon als interessos del sector de la burgesia que,avui, a Espanya, reté el poder de l'Estat en l'esfera econòmica. Burgesia lligada al capital estranger (principalment americà) i integrada als mercats internacionals. Per tal d'augmentar en un major grau els seus beneficis no n'hi ha prou amb mantenir baixos els salaris, sinó que cal també augmentar la producció i vendre-la. Una de les maneres és fer-ho als mercats exteriors. En èpoques de crisi, la majoria de països imperialistes veuen en l'exportació una forma de superar-la, i així s'accentua la guerra per a la conquesta dels mercats. Es, per tant, obligat de competir amb els preus i amb les polítiques proteccionistes de la resta de països, i cal reduir els costos tant com es pugui. Mantenir els salaris baixos n'és una forma. La desvaloració, una altra, en abaratir els productes espanyols a l'exterior (un 10 per cent) i encarir, alhora, en la mateixa proporció, els productes estrangers al nostre país. D'aquesta manera es fomenten les exportacions de determinats sectors i se'ls ajuda a augmentar els seus nivells de beneficis. Un d'aquests sectors és, per exemple, el siderúrgic, del qual, fins no fa gaires mesos, el senyor Villar Mir era un dels màxims dirigents. Però el problema és encara més complex perquè les nostres exportacions són frenades per l'existència de barreres comercials a determinades àrees econòmiques (CEE,...), la reducció de les quals es veu condicionada per l'escàs poder negociador d'un règim que no compta amb el suport popular.

La desvaloració, malgrat les afirmacions del vice-president, tindrà un efecte important sobre la inflació. No hi haurà substitució d'importacions, per la seva rigidesa, i per tant continuarem important gairebé la mateixa quantitat de productes, però a un preu més alt. Aquest fet repercutirà directament en les classes treballadores a través de l'augment de preu dels productes alimentaris importats (carn, llet, peix, etc.) i indirectament, a través de la repercussió en el preu final d'aquells béns per a la producció dels quals calen materials d'importació (que no són pas pocs!). Pensem, de més a més, que hi ha força productes que no es podran substituir, simplement perquè no se'n disposa a Espanya (matèries primeres, petroli, béns d'equip, etc.). D'aquesta manera, l'augment de preus produït per la desvaloració, juntament amb la congelació de salaris, reduirà la capacitat de consum de les classes treballadores i agreujarà les seves condicions de vida.

Els efectes d'aquesta mesura sobre l'ocupació seran, en canvi, negatius. Els sectors beneficiats per la desvaloració fan servir poca mà d'obra i els possibles augments de producció que es derivin de les seves exportacions seran afrontats més aviat amb inversions de capital que no pas en mà d'obra.Pel que fa a les empreses petites i mitjanes, es trobaran amb una menor capacitat de consum del país, d'una banda, i amb un augment dels costos, d'una altra. La conseqüència és clara: les empreses menys competitives es veuran obligades a plegar o a fusionar-se, la qual cosa, sota un sistema capitalista, arrossega l'acomiadament massiu de treballadors.

En resum, els resultats de la desvaloració seran:

- augment dels beneficis per a un sector de la burgesia.
- augment dels preus i reducció del consum popular.
- augment de la desocupació.
- desaparició de les empreses menys competitives.

És evident, doncs, que hi ha una estreta concomitància d'interessos entre l'estratègia política de l'actual govern i la seva estratègia econòmica. Per això mateix, la lluita reivindicativa i la lluita política de les classes treballadores es fonen en un mateix objectiu comú: trencar el marc autoritari en què es desenvolupa la dominació de la burgesia monopolista a l'Estat espanyol.

Otger Gràcia

VISITA DEL P.C.I. A BARCELONA

Comunicat

Invitada pel Comitè de Barcelona del Partit Socialista Unificat de Catalunya, ha visitat Barcelona els dies 31 de gener i 1 i 2 de febrer una delegació de la Federació del Piemont i de la Federació de Torí del Partit Comunista Italià, composta pels companys Angelo Oliva, membre del C.C. i del Secretariat del Comitè Regional, Giuliano Ferrara, del Secretariat de la Federació de Torí, Gianni Mercadino, vicepresident de la Província de Torí i Giancarlo Guiati, membre del Comitè Federal de la Federació de Torí.

La delagació va mantenir una reunió de treball amb el Comitè de Barcelona del PSUC i algunes entrevistes amb grups de militants de diverses organitzacions del Partit. Va poder entrevistar-se també amb Gregori López Raimundo, Secretari General del PSUC.

El diumenge 1 de febrer la delegació va assistir a la gran manifestació per l'Amnistia, a la qual van participar uns 70.000 barcelonins.

També ha pogut discutir amb els dirigents obrers de les vagues d'aquests dies a Barcelona i la seva comarca, en particular del Baix Llobregat, que han mobilitzat uns 100.000 treballadors.

L'intercanvi de punts de vista sobre la situació a Espanya i de manera més concreta a Catalunya, i sobretot la situació a Itàlia, ha palesat la identificació política que hi ha entre els comunistes piemontesos i els barcelonins, en la línia dels acords de Livorno, identificació basada en la concepció que el socialisme en la llibertat, el socialisme en la democràcia, correspon al procés històric d'Itàlia i d'Espanya.

La delegació del PCI del Piemont ha expressat la seva solidaritat amb els comunistes catalans i amb les altres forces democràtiques catalanes, en particular amb l'Assemblea de Catalunya i amb el Consell de Forces Polítiques de Catalunya, i ha expressat el seu suport a la lluita pel trencament democràtic, per l'amnistia, pel ple restabliment de les llibertats nacionals i democràtiques del poble de Catalunya, dels pobles d'Espanya.

El Comitè de Barcelona del PSUC, representat per Miquel Núñez, Jordi Borja i Jordi Conill, ha expressat el seu agraïment als delegats del PCI per la seva visita i pel seu fraternal ajut, i ha manifestat el seu ple suport a la lluita per la solució democràtica i progressiva dels problemes que té plantejats el poble germà d'Itàlia, en particular del Piemont.

Barcelona, 2 de febrer de 1.976

Una lluita de grans dimensions

El sistema educatiu, en qüestió

La mobilització dels ensenyants, en aquests últims dies, ha estat extraordinària.

Aquest sector social, d'una gran importància per les funcions que exerceix i per la influència sobre la població, també avança en un crit clar i profund: "Volem una societat on es puguin solucionar els problemes propis, laborals i professionals, i on l'ensenyament tingui una funció social diferent de la que el règim li ha obligat a exercir". Aquest desig és el que s'ha manifestat en aquesta lluita dels ensenyants. Això ha tingut unes concrecions i un procés que val la pena d'assenyalar.

En primer lloc, els diferents sectors dels ensenyants saben la justesa de les seves reivindicacions: sous, estabilitat, dret de reunió, etc., i les han plantejat amb força. En el sector d'ensenyament privat han imposat a la patronal uns inicis de negociació (durant quatre anys mai no s'havia aconseguit poder plantejar col.lectivament aquestes reivindicacions), encara que la negativa inicial era rotunda. L'instrument de pressió utilitzat ha estat la vaga. També els mestres de les escoles estatals han elaborat la seva pròpia plataforma per millorar les condicions de treball i professionals i també han fet pressió amb la vaga.

Però, si bé han estat aquests sectors els que més obertament han expressat les seves reivindicacions i les seves accions són les que han tingut una repercussió més àmplia, no poden oblidar-se altres sectors dels ensenyants que també incideixen en aquest moviment del professorat. Els professors de les escoles professionals han imposat per primera vegada una plataforma reivindicativa a la patronal. El professorat d'aquest sector ha imposat els seus propis representants i la patronal els ha hagut d'acceptar.

Al mateix temps, el procés de treball i mobilització que s'està portant als Instituts per exigir un funcionament organitzatiu democràtic als centres, té una importància extraordinària.

Però aquest clam i aquestes accions no queden aïllades de les expressades pel conjunt de la població.

Ha estat voluntat de tots els ensenynats assenyalar que la solució dels seus problemes propis té una repercussió immediata en el tipus d'organització i de sistema educatiu que arrosseguem de tants anys de dictadura. Es en aquest sentit que un dels elements fonamentals de l'actual mobilització ha estat l'estreta relació que s'ha mantingut entre els ensenyants, els pares i el conjunt de la població. I aquesta victòria i unitat són irreversibles.

Les informacions als pares, la presa de decisions i de propostes conjuntes han estat un dels elements fonamentals d'aquest moviment. Això ha permès arribar a la gran concentració del dia 11 a la plaça d'Espanya, on milers de veus reclamaven "gratuïtat", "millors condicions de treball"... En una paraula, eren unes veus que reclamaven i exigien la democràcia que permeti el ple exercici de les llibertats i, per tant, la creació d'organismes i canals democràtics i representatius que permetin organitzar l'ensenyament no pas en funció de privilegis aconseguits en èpoques passades, ni mantenint l'anacronisme d'un sistema educatiu reaccionari, sinó en funció de les necessitats i exigències de la majoria de la població, que reclama amb energia LLIBERTAT, DEMOCRÀCIA I, PER TANT, TAMBÉ UNA TRANSFORMACIÓ PROFUNDA DE L'ACTUAL SISTEMA EDUCATIU.

Algunes dades

Han estat en vaga:
-més de 6.000 mestres de més de 500 escoles privades;
-més de 4.300 mestres de més de 200 escoles de l'estat.

Reivindicacions comunes:
-gratuïtat total de l'ensenyament;
-escolarització total fins als 18 anys a càrrec de l'estat;
-millora de la qualitat de l'ensenyament: màxim de 28 alumnes per aula (com aconsella la UNESCO);
-estabilitat en el lloc de treball;
-salari mínim unificat;
-supressió de categories;
-creació d'un organisme únic i democràtic per a tots els ensenyants;
-normalització de les llengües i cultures no castellanes.

Manifestació de mestres, pares i nens a la plaça d'Espanya, el dia 11 de febrer

Sabadell

Per un Consell Provisional democràtic

"Dimissió de l'alcalde. Formació d'un Consell Municipal Provisional democràtic". Aquests eren els punts centrals de la carta amb 8.000 firmes (veure TREBALL núm. 434) que el dia 12 va lliurar a l'alcalde, després d'una temptativa infructuosa, una comissió de la qual formaven part 9 presidents d'Associacions de Veïns. Mentre la comissió s'entrevistava amb l'alcalde Burrull, a les 8 del vespre, mes de 5.000 persones estaven concentrades al centre de la ciutat. La policia va impedir que arribessin a juntar-se totes atacant violentament. Sabadell ha viscut, com Barcelona, la seva "jornada de febrer", amb una impressionant presència de les masses al carrer. A la manifestació del 12, a més, cal afegir les concentracions i manifestacions de mestres i pares entorn de la vaga dels ensenyants.

Tarragona

16 dies de vaga

Més de 10.000 obrers de la Construcció de Tarragona i Reus han estat durant 16 dies en vaga, una de les accions obreres més impressionants conegudes en aquesta contrada. La vaga ha estat decidida i alimentada en àmplies assemblees, amb manifestacions de milers al carrer. S'ha decidit de tornar a la feina avui dilluns dia 16; les empreses s'han compromès a respectar els drets adquirits dels qui es reincorporin. Tornar al treball sense baixes és, en aquest moment, important i permet de lliurar la batalla més endavant.

Val la pena destacar que s'ha constituït una comissió mixta de treballadors, empresaris i professionals per aconseguir la llibertat del treballador detingut Josep Estrada. Una mostra de com es pot arribar a acords polítics interclassistes enmig d'un enfrontament econòmic entre obrers i patrons.

Vaga del metall a Osona

La negociació del conveni comarcal del metall havia arribat a un punt mort. Els patrons no volien donar un borrall amb el pretext que fa dos anys el conveni fou pactat per damunt del màxim permès. Ja aleshores els salaris estaven congelats!

Més de 1.500 treballadors del metall de la comarca d'Osona, reunits al sindicat de Vic, sortiren en manifestació pel centre de la ciutat. Dies després es tornaren a reunir al mateix lloc mentre les comissions deliberaven; passades tres hores s'informà que les negociacions s'havien trencat. Aquesta vegada uns 600 treballadors, amb pancartes on es demanava un millor conveni i un sindicat de classe, es dirigiren a l'ajuntament per demanar un local on encabir tots els treballadors del metall de la comarca. L'Ajuntament cedí el pavelló d'esports i allí s'aplegaren prop de dos mil treballadors. Varen acordar parar una hora en protesta per l'actitud tancada dels empresaris. La vaga tingué lloc a 36 empreses i afectà un miler de treballadors.

El conveni ja s'ha signat, però no com volien els patrons. S'ha aconseguit un augment d'un 15 per cent sobre el salari real, i endemés altres millores com reducció d'hores treballades i increment de les pagues extres. Comptabilitzat tot plegat, els treballadors del metall d'Osona han fet saltar els límits salarials imposats pel Govern sense que hi hagi hagut cap acomiadament.

Osona, comarca tradicionalment pagesa, s'ha incorporat -i de quina manera!- a la lluita per la democràcia. L'elaboració col.lectiva de l'alternativa democràtica, l'aparició pública de l'Assemblea Democràtica d'Osona i la lluita massiva dels treballadors del metall així ho certifiquen. Osona és una realitat vivent del que avui és possible fer fins i tot en aquelles zones més endarrerides, sota el punt de vista de tradició de lluita, i una prova clara de l'extensió que ha adquirit l'acció per imposar la llibertat i la democràcia.

Raimon a la 'Villa'

Es complien aproximadament els vuit anys d'aquell "18 de maig" de 1968,quan en Raimon va celebrar el seu famós recital a la Facultat de Polítiques de Madrid. "Per unes quantes hores/ ens vàrem sentir lliures", va escriure després el cantant en record d'aquella jornada. Inoblidable per a Raimon i per a aquells milers d'universitaris que aleshores van compartir amb ell el recital. Inoblidable també serà el recital que va donar Raimon, tants anys després, al çada la sistemàtica prohibició governativa només per unes hores, el dia 5 de febrer al Pavelló dels Esports del"Real Madrid"...

L'anunci de la venda de les entrades va suscitar una resposta immediata, urgent, que va esgotar les primeres i va obligar a plantejar-se la pròrroga dels recitals. La resposta va tenir una dimensió mil vegades més profunda amb el propi desenvolupament del recital que havia de ser el primer i l'últim dels autoritzats. Els aplaudiments significatius, les estrofes aclamades, algunes cançons corejades per mils de veus, van demostrar a bastament que, malgrat la seva absència obligada, malgrat les diferències idiomàtiques, els madrilenys presents al pavelló "connectaven" immediatament amb en Raimon.

Com passa sempre amb en Raimon, la seva presència,les seves cançons, creen per elles mateixes aquell clima de llibertat en què tot sembla permès. L'agitar de banderes republicanes, roges o amb els colors de Catalunya, els clams de "LIBERTAD" i "AMNISTÍA", repetits de manera insistent i multitudinària al llarg de les hores que durà l'acte, els aplaudiments i ovacions als diversos dirigents de l'oposició que confraternitzaven a les primeres files, el crit unànime que esclatà ("Sí, sí, sí,Dolores a Madrid!"), van recrear sense el més petit incident, amb una serenitat que contrastava amb l'actitud provocadora de la policia, aquelles hores de llibertat semblants a les de vuit anys enrera.

Llavors, als anys 60, en plenes lluites dels estudiants, els universitaris de Madrid van saltar moltes vegades al carrer amb el crit solidari de "Madrid amb Barcelona". Ara,un decenni més tard, quan comencen a recollir-se els fruits d'aquelles sembres generoses, a la capital de l'Estat centralista espanyol, milers de madrilenys, de totes classes i tendències polítiques, han tornat, en la persona i les cançons de Raimon, a demostrar que la lluita per la democràcia agermana dos pobles que hom ha volgut enfrontar. Han demostrat que moltes barreres han caigut i que avui les llibertats nacionals de Catalunya -com les de les altres comunitats oprimides- són un objectiu de gran preu per a tots els pobles d'Espanya.

J.M.

DEMÀ, VAGA GENERAL A LA CONSTRUCCIÓ

D'un recent comunicat de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya copiem el següent paràgraf:

"La Comissió Obrera Nacional de Catalunya presta ferm suport a la crida del ram de la construcció, a partir del 17 de febrer, que han convocat públicament 23 dirigents obrers,tots ells càrrecs sindicals, sobre la base dels 19 PUNTS que es reivindiquen a la plataforma del conveni del sector. Crida que ha estat aprovada en sengles assembleies d'enllaços sindicals i treballadors als locals de la CNS de Barcelona i Mataró."

El document acaba així:

"La vaga general del ram de la construcció per al dia 17 d'aquest mes, a totes les comarques barcelonines, obrirà noves i més importants perspectives de lluita i de negociació per al conjunt dels treballadors. Tots els rams de la producció i dels serveis s'hi han d'incorporar, tot concretant el dia 17 formes de lluita, i continuar les nostres accions de tota mena

CONTRA LA CONGELACIÓ DE SALARIS.

CONTRA LA DESOCUPACIÓ OBRERA.

PER LES LLIBERTATS SINDICALS I POLITIQUES.

PER L'AMNISTIA (solidaritat amb els treballadors de "Laforsa", llibertat per a tots els detinguts del diumenge dia 8, contra els consells de guerra contra els militars i els carters). Per la llibertat dels presos i el retorn dels exiliats.

"Reivindicacions que a cada lloc i a cada àmbit han d'ajuntar-se a les peticions específiques de centre de treball i estudi."